

Bruno Gröning forhørt af kriminalpolitiet i Stuttgart

Stuttgart, 1.2.1955

Henvisning:

I forarbejdet for "Den store proces" mod Bruno Gröning, som begyndte med indsendelsen af anklageskriftet gennem Statsanklagemyndigheden München den 4.3.1955, blev Bruno Gröning, der dengang boede i Stuttgart-Bad Cannstatt, den 31.1 og 1.2.1955 forhørt af kriminalpolitiet i Stuttgart.

Bruno Gröning forhørt af kriminalpolitiet i Stuttgart

Stuttgart, 1.2.1955

Kriminalpolitiet 1. instans

Vo/U

Ved fortsættelsen af forhøret, gav den indstævnedede formentlig selvlærte Bruno Gröning, ved forhøret følgende nærmere personlige oplysninger:

Som jeg allerede har fortalt, kom jeg gennem en familie Kunz den 15.3.1949 i forbindelse med en familie Hülsmann i Herford. Familien Hülsmanns søn led af atrofi. Han kunne ikke holde overkroppen oprejst, og kunne derfor ikke gå. Uden at jeg havde foretaget en behandling, blev familien Hülsmanns søn rask igen. Han kunne gå igen. Blot ved min tilsynekomst og tilstedeværelse, havde den unge Hülsmanns sygdom bedret sig.

Fra familien Hülsmann ville jeg rejse videre, men blev, først og fremmest ved tilskyndelse fra hr. Hülsmann, fortsat i Herford. Hr. Hülsmann førte nu alle mulige folk til mig. Således kom det til store forsamlinger i haven og foran huset.

I begyndelsen havde jeg ingen vanskeligheder med myndighederne, selv om jeg ikke havde nogen tilladelse som heilpraktiker. Det var jo sådan, at jeg ikke foretog nogen fysiske undersøgelser. Jeg har hverken berørt eller undersøgt de syge. Jeg har heller ikke ordineret nogen medikamenter. Kun gennem samtalen med de syge og min personligheds kraft, skete vendingen til bedring.

Med korte afbrydelser var jeg hos familien Hülsmann til omkring juli 1949. Tilstrømningen af folk var lige stor, hvad enten jeg var i Herford eller ej.

Jeg må også her sige, at jeg omkring begyndelsen af april 1949, under mit ophold i Herford, fik et skriftligt forbud af den derværende kommunaldirektør Meister, som forbød mig at foretage flere helbredelser.

Mine metoder blev undersøgt af en lægelig undersøgelseskommission fra universitet i Heidelberg, under ledelse af professor Weizsäcker. Så vidt mig bekendt, har kommissionen afgivet en positiv betænkning. Det blev også sagt mundtligt til mig af to læger, som deltog i undersøgelsen. Alligevel blev helbredelsesforbudet ikke ophævet.

Ved hr. Hülsmanns mellemkomst, fik jeg allerede i Herford en invitation fra en Leo Harward, ejer af Traberhof ved Rosenheim. Jeg mente, at jeg kunne rekreere mig der. Det var også blevet garanteret mig. Men uden min viden og uden min billigelse, havde hr. Hülsmann og hr. Harward taget forbindelse med pressen, og det blev, som jeg sagde allerede dengang, til et stort postyr. Der havde til dels samlet sig op mod 30.000 mennesker. På den tid fik jeg ikke mere ro hverken dag eller nat. Jeg opholdt mig på Traberhof i godt to måneder.

Jeg blev så af en fru Taubenberger inviteret til hendes ejendom i Schwärzenbach ved Tegernsee, dvs., det var sådan, at jeg havde sagt til hr. Hülsmann, at jeg ville rekreere mig og komme væk fra Traberhof, og hr. Hülsmann kom så og førte mig derhen. Men i Schwärzenbach var der det samme postyr som på Traberhof. En fru Beil, som opholdt sig i fru Taubenbergers hus, inviterede mig så til Bad Wiessee. Jeg havde fortalt fru Beil, at jeg ingen steder kunne få ro. Fru Beil, der havde to hoteller i Wiessee, forsikrede mig, at jeg kunne finde ro hos hende. Jeg kunne rekreere mig hos hende, så længe jeg ville.

Efter at jeg havde været nogle dage i Bad Wiessee, viste en hr. Meckelburg sig med sin kone. Fra ham hørte jeg, at hans kone tidligere havde været meget syg, og bl.a. skulle være blevet opgivet af professor Sauerbruch. Ved fru Meckelburgs besøg i Schwärzenbach, var hun blevet helbredt. Dette var sket uden at jeg var til stede. Han – hr. Meckelburg – havde fulgt talrige af mine helbredelser. Han havde konstateret, at der var noget i mine metoder. Hr. Meckelburg fortalte mig, at han havde gjort sig den umage at opstille planer for et kursted, hvor jeg kunne helbrede med myndighedernes tilladelse, og under opsyn af læger. Hr. Meckelburg havde allerede disse planer med sig. Hr. Meckelburg stiftede så foreningen til medforskning og understøttelse af den Gröningske helbredelsesmetode. Han var forretningsfører og formand for denne forening.

Jeg husker, at i Bad Wiessee, formentlig en søndag, var bl.a. også frk. Kuhfuss med sin far hos mig. Selv om der var blevet lovet mig ro, kom jeg denne søndag morgen ind i spisesalen, hvor der opholdt sig omkring 25 mennesker. Jeg må rette mig selv: Det var en søndag eftermiddag. Da jeg principielt ikke bemærker nogen navne, og heller ikke får dem fortalt, vidste jeg i begyndelsen ikke, at frk. Kuhfuss var der. Først senere fik jeg det af vide. For disse folk holdt jeg så et foredrag. I tilslutning hertil, var jeg sammen med frk. Kuhfuss og hendes far i et sideværelse.

Ved samtalen sagde frk. Kuhfuss blandt andet til mig, mens hendes far var der, at der allerede nu var indtrådt en bedring i hendes sundhedstilstand. Hun havde under mit foredrag mærket ganske specielle fornemmelser i sin krop. Både hr. Kuhfuss og datteren sagde gentagne gange til mig, at de havde fuld tillid til mig, og var af den faste overbevisning, at jeg både ville og kunne hjælpe. Der var slet ikke tale om en undersøgelse af pigen. Vi sad blot og snakkede sammen. Hvad pigen fejlede, vidste jeg ikke noget om på dette tidspunkt. Det blev heller ikke sagt til mig. Men både far og datter erklærede gang på gang eftertrykkeligt, at de kun havde tillid til mig. Jeg var

deres eneste håb. Pigen var allerede opgivet af lægerne. Fra lægerne skulle der også være blevet sagt, at hun kun havde kort tid at leve i. I løbet af samtalen sagde faderen også, at der var reserveret en plads på et sanatorium for pigen.

Men frk. Kuhfuss havde kun tillid til mig, og ville ikke på dette sanatorium. Også han, faderen var imod det. De havde sat alt håb til mig.

Jeg tror, at hr. Kuhfuss og hans datter også opholdt sig på Bad Wiessee den følgende dag. Efter nogen tid meddelte hr. og fru Meckelburg mig, at frk. Kuhfuss gang på gang havde villet skrive til mig. Hun sendte telegrammer, og bad om min hjælp. Hun bad om mit personlige besøg. Hr. Meckelburg sagde, at råbet om hjælp var så stort, at vi ubetinget måtte køre til pigen. Pigen bad indtrængende om mit besøg og min tilstedeværelse. Noget lignende er gentagne gange blevet sagt til mig. Men hr. Meckelburg var dengang foreningens forretningsfører, og jeg måtte tage imod og følge hans anvisninger. Det har jeg også sagt til ham ved sådanne lejligheder.

I dag ved jeg ikke mere nøjagtigt, hvornår vi, dvs. hr. Meckelburg, hans kone og jeg, kørte til frk. Kuhfuss i Säckingen. Frk. Kuhfuss' far boede i en bankbygning.

På turen til Säckingen talte ægteparret Meckelburg og jeg om tilfældet Kuhfuss. Både hr. Meckelburg og hans kone sagde dengang, at frk. Kuhfuss havde reageret rigtig godt på vort første møde i Bad Wiessee. Efter at foreningen nu var stiftet, sagde hr. Meckelburg til mig, måtte vi følge op på sådanne tilfælde. Han regnede langt fra frk. Kuhfuss' tilfælde for at være så slemt som hans kones, og hans kone var jo også blevet helbredt af mig. I Säckingen talte jeg også alene med frk. Kuhfuss. Det er rigtigt, at jeg har sagt til hende, at jeg var kommet for at fjerne resten af hendes sygdom. I hvert fald har jeg udtrykt mig i den retning. Frk. Kuhfuss sagde også til mig, at det allerede gik hende betydeligt bedre. Hun havde allerede været oppe at spadsere flere gange. Hun var også til stadighed under lægelig behandling. Dette er også senere blevet bekræftet for mig af faderen. Heller ikke da undersøgte jeg frk. Kuhfuß. Jeg talte kun med hende. Jeg har som sædvanlig sagt, at hun skulle lægge mærke til sin krop. Mit princip består jo i, at jeg siger til folk, at de ikke skal tænke på deres sygdom, og på den måde overvinde deres sygdom. Jeg siger altid "sygdommen", og ikke "Deres sygdom". Jeg kan have været en times tid hos frk. Kuhfuss. Vi kørte så fra Säckingen tilbage til i nærheden af Mittenwald.

Senere hørte jeg aldrig mere fra frk. Kuhfuss. Jeg har nemlig den 10. juli 1950, af forskellige grunde, trukket mig tilbage fra hr. Meckelburg. Jeg har først i forbindelse med dette forhør fået at vide, at frk. Kuhfuss er død.

På spørgsmål:

Når jeg bliver spurgt, om jeg har vidst, hvilken sygdom frk. Kuhfuss havde, så erklærer jeg følgende:

Jeg havde ved besøget i Säckingen konstateret, at frk. Kuhfuss havde en fuldstændig nedbrudt krop. Da jeg derefter spurgte faderen, sagde han, at hans datter efter lægelig konstatering havde knogletuberkulose. Da jeg havde hørt dette, rådede jeg faderen til, at frk. Kuhfuss skulle være forsigtig med sine bevægelser. Frk. Kuhfuss havde fået en lille fugl foræret, som var i et bur i værelset, hvor frk. Kuhfuss opholdt sig. Hun kunne slappe af ved at se på den.

På spørgsmål:

Jeg bliver spurgt, om hr. Kuhfuss ved omtalen af hans datters alvorlige sygdom spurgte mig, om der endnu gennem mig var udsigt til helbredelse. På dette svarer jeg:

Jeg kan hverken bekræfte eller afkræfte dette spørgsmål. Paracelsus har engang sagt: Enhver sygdom er helbredelig, men ikke ethvert menneske kan helbredes. Jeg handler ikke imod døden. I den forstand har jeg også orienteret faderen. Jeg mente hele tiden, at frk. Kuhfuss var i lægelig behandling, efter at det var blevet sagt mig fra både ham og frk. Kuhfuss.

Til anklagen:

Jeg er netop blevet vist brevet fra hr. Kuhfuss, dokument side 6 i år. Dertil erklærer jeg, at dette brev, hvis indhold er blevet læst op for mig, har jeg aldrig fået kendskab til. Jeg har aldrig tidligere set dette brev. Jeg har også først ved forhøret fået kendskab til Kuhfuss' død. Jeg har fået over en million breve. Mange breve er blevet holdt tilbage fra mig. Frem for alt har jeg ikke fået de vigtigste. Jeg har aldrig nogensinde sagt, hverken til hr. Kuhfuß eller hans datter, som det fremgår af brevene, at frøken Kuhfuß skulle være helbredt. Jeg må så være blevet forstået forkert. Jeg husker, at frk. Kuhfuss i Säckingen sagde, at hun nu bedre kunne få luft. På dette svarede jeg, så vidt jeg husker, at så kunne hun jo være tilfreds med det opnåede. Jeg har ikke sagt, at jeg var tilfreds med hendes lunge.

Til anklagen:

Denne udtalelse fra Eugenie Kuhfuss (dokument side 7 og 8 i år) har man delvist beskyldt mig for. Det passer ikke, at jeg har lovet frk. Kuhfuss ubetinget helbredelse i Bad Wiessee. I denne betydning er det ikke rigtigt. Jeg har sagt, at det kan komme til en helbredelse. Jeg ville ikke fratage hende troen på hendes bedring, men tværtimod styrke den. Fordi frk. Kuhfuss ved det første besøg hos mig havde reageret godt, altså havde iagttaget noget i sin krop, sagde hun dengang: "Nu tror jeg ganske bestemt på, at jeg bliver rask igen". I sådanne tilfælde siger jeg mange gange: "Deres tro kan jeg ikke tage fra Dem, det er helt op til Dem selv". Frk. Kuhfuss gav gang på

gang udtryk for, at hun bestemt troede på, at det ville føre til en helbredelse. Også hendes far troede på det, blot ikke hendes mor.

Jeg har hverken sagt til hr. Kuhfuss eller frk. Kuhfuss, at de ikke mere skulle opsøge nogen læge. Det var tværtimod sådan, at hr. Kuhfuss og hans datter gentagne gange overfor mig havde sagt, at de ikke mere havde nogen tillid til læger, og at de kun ville tro på mig.

Det er rigtigt, at jeg ved besøget i Säckingen havde talt med moderen, og sagde til hende, at også hun måtte tro på datterens helbredelse. Frk. Kuhfuss havde nemlig i forvejen sagt til mig, da vi talte alene sammen, at hendes mor ikke tror, derfor talte jeg med hende. Frk. Kuhfuss sagde også til mig, at hun altid var ophidset, når moderen var hjemme. Det kom sandsynligvis af, at moderen ikke troede.

Til anklagen:

Jeg fik i uddrag også vist Säckingens sundhedsstyrelses udtalelse (akt 9 dette år). Til dette erklærer jeg:

Røntgenbillederne kan jeg ikke få noget ud af. Jeg fik at vide, at frk. Kuhfuss havde lungetuberkulose og ingen knogletuberkulose. Det får jeg først at vide nu. Fordi frk. Kuhfuss, da jeg så hende, havde en nedbrudt krop, og faderen sagde, at hun havde knogletuberkulose, tvivlede jeg ikke på, at frk. Kuhfuss led af knogletuberkulose.

Jeg holder fast ved, at der blev sagt til mig, at frk. Kuhfuss var blevet opgivet af lægerne. Hr. Kuhfuss sagde også, at han ikke mere ville stille sin datter til rådighed for lægerne, så de dermed kunne rode rundt med hende. Jeg må fastholde, at både frk. Kuhfuss og hendes far sagde, at hun ikke ville på sanatoriet. Far og datter erklærede gentagne gange, at der for dem ikke mere blev tale om nogen læge. Af dette måtte jeg slutte, og det blev også sagt, at de kun troede på mig, og at ingen læge ville blive tilladt at behandle pigen.

Til anklagen: dokument side16:

Denne regning kender jeg intet til. Jeg har aldrig krævet penge, modtaget eller udfærdiget nogen regning. Jeg har heller aldrig hørt noget om, at hr. Meckelburg, der også må have udstedt denne regning, har inkasseret penge.

Til anklagen 31, 19, 2. afsnit af dokumentet:

Jeg har aldrig sagt, at frk. Kuhfuss skulle være rask efter 9 dage. Jeg har aldrig udtalt mig sådan, eller på lignende måde, som det er blevet foreholdt mig. Hvordan fru Meckelburg er kommet til en sådan udtalelse, ved jeg ikke.

På anklage:

Hvad forstår De ved fjernbehandling? (dokument 23 i år) (Jeg dikterer selv): Under fjernbehandling forstås, at mennesket, hvor jeg ikke er til stede, skal lægge mærke til sin krop, idet han tankemæssigt ikke skal beskæftige sig med sygdomme, mens han så lægger mærke til fornemmelser i sin egen krop, som hidtil var ham fremmede, og selv gennem disse fremmede fornemmelser har konstateret, om og hvorvidt han er befriet for sygdomme eller ej. I de fleste tilfælde, hvor jeg har lejlighed til det, råder jeg ethvert menneske til ikke, når han føler sig godt tilpas, at bilde sig noget ind, at han er sund, men at det altid og i ethvert tilfælde er meget vigtigt at underkaste sig en lægelig undersøgelse, der så konstaterer, om og hvorvidt sygdommen er forsvundet fra kroppen. Så har ethvert menneske, som jeg altid siger, den bedste garanti og sikkerhed for, at han også virkelig kan sige, at han er sund.

Dermed har enhver bekræftelse på, at han ikke kun bilder sig ind at være sund, men at det her hviler på kendsgerninger. (Hertil selv dikteret)

I denne sammenhæng bliver vedhæng til akt 4 fremholdt:

Ved de i brevet nævnte kugler, drejer det sig om stanniolkugler, der i mange tilfælde er overladt de syge som minde. Hvad de syge så gør med mindet, om det er kuglen eller et billede af mig, overlades til dem selv. Mennesket får gennem dette minde igen troen på sig selv, og holder f.eks. jævnlige på kuglen. Det er også engang sket, at min skjorte, der hang på en tørresnor, blev revet i tusinde stykker, og folk tog disse skjortelaser med hjem som minde. Folk ville nu engang have noget af mig. Hvad folk konstaterer, er, at der i mange tilfælde er efterladt en kraft i det, jeg har givet dem som minde, som i forskellige tilfælde allerede har bragt dem helbredelse.

Til anklagen:

Hr. Otto Meckelburgs udtalelse (dokument side 27), er delvist blevet hemmeligholdt for mig. Hr. Meckelburgs udtalelse er usand. Jeg holder fast ved det, jeg har sagt. Jeg har ikke forbudt, at der blev tilkaldt en læge. Jeg har muligvis vidst, at frk. Kuhfuss ikke mere var i lægelig behandling, men har på ingen måde, som hr. Meckelburg fremstiller det, forbudt at tilkalde en læge.

Til anklagen:

Det er blevet holdt hemmeligt for mig, at hr. Kuhfuss løbende har skrevet breve, hvori han meddelte mig, at hans datters sundhedstilstand forværredes. Til dette erklærer jeg, at jeg aldrig nogensinde har læst nogen af disse breve. Som jeg allerede har

angivet, blev der kort før kørslen til Säckingen, sagt til mig af hr. Meckelburg eller hans kone, at der var kommet masser af bønbreve fra familien Kuhfuss, hvori der blev bedt om min personlige tilstedeværelse.

På spørgsmål:

Jeg holder for tiden foredrag i Vennekredse. En praksis har jeg endnu aldrig udøvet her. Jeg bliver understøttet af mine venner.

Jeg har netop fået at vide, at jeg straks skal meddele statsadvokaturen i München II til aktindsigt 7 js. 45/55, når jeg skifter opholdssted. Det vil jeg naturligvis gøre.

På spørgsmål:

Jeg er ikke skyld i frk. Kuhfuss' død. Der har jeg en ren samvittighed. Jeg vil jo aldrig tage troen på det gode fra nogen. Jeg gør ikke noget imod døden. Når det gang på gang bliver foreholdt mig, at jeg jo havde haft pligt til at forlange, at den lægelige behandling ikke blev afbrudt eller skulle genoptages, så erklærer jeg dertil, at jeg ikke kunne gøre noget imod den syge og hendes fars vilje. Jeg vidste vel, at de ikke mere tilkaldte nogen læge, men jeg har i intet tilfælde frarådet tilkaldelse af læger.

Mine udtalelser blev dikteret til mig foran skrivemaskinen. Jeg har forstået alt, hvad der blev dikteret, og havde løbende lejlighed til at korrigere. Mine udtalelser har jeg afgivet frivilligt og uden tvang. Jeg har spirituelt til enhver tid kunnet følge mit forhør. Jeg vil endnu engang til slut gennemlæse mit forhør. Jeg anerkender mine udtalelser gennem min egenhændige underskrift.

Undertegnet: (Vogel) Overbetjent Gröning

Kilde:

Bruno Gröning Stiftelsens arkiv